

2209. 2die Beh. af Lovf. om Livsfor-

og Forsørgelses-Anst. af 1871.

2210

modtage for Fremtiden, skal ned sættes", — saa vilde naturligviis derved den Formue eller det Overflud, som Anstalten i dette Dieblif har, ned sættes; det vilde ned sættes derved, at de fremtidige Krav ned sættes. Gaaer man frem efter Lovforslagets Forfættelse, bliver der dog kun Tale om en moderat Ned sættelse af de fremtidige Krav, men det Overflud, som er beregnet, og hvilket er beregnet uden Hensyn til den foreslaaede Lovs sidste Paragraph, vil alligevel lide nogen Formindskelse. Git man derimod ind paa Ændringsforslaget, saa vilde denne Formindskelse naturligviis blive meget større, ja saa stor, at jeg antager, at det vilde være meget betænkeligt. De Forudsætninger, paa hvilke Forslaget er bygget, vilde derved lide en betydelig Forandring, og det er dette, der har bevæget mig og flere andre Medlemmer af Udvalget til ikke at gaae ind paa Ændringsforslaget.

Andra: Under nærværende Afsnit befinder sig jo den Paragraph, til hvilken jeg ved en tidligere Behandling havde stillet adskillige Ændringsforslag, som dengang vandt Thingets Billigelse. Jeg havde haabet, at den erede Ordfører fremdeles vilde have sluttet sig til den Bestemmelse, som blev vedtagen ved den foregaaende Behandling og ikke paany have fremkaldt alle disse Spørgsmaal, som da fandt deres Afgjørelse. Jeg kan nemlig ikke Andet end finde det meget beklageligt, hvis Forslaget under Nr. 22 skulde gaae igjennem, idet det, uagtet jeg ikke misgjænder Hensigten med Forslaget, efter min Overbeviisning især i et Punkt er overordentligt farligt. Det gaaer ud paa at ville fremhæve som Noget, der skulde henvises til den samlede Bestyrelse, et Tilfælde, der i den Grad er selvfølgerigt, at jeg aldrig troer, at man behøver at nære den allerringeste Tvivl om, at hvorledes Instruøren end maa blive affattet, maa den nødvendigviis komme til at henlægge dette Punkt til den samlede Bestyrelse; men just ved den Maade, hvorpaa dette her fremhæves, vil man blive

ført til at antage, at andre Tilfælde, som ikke saa aabenbart have Charakteren af nødvendigviis at henhøre under den samlede Bestyrelses Afgjørelse, kunde afgjøres af den Enkelte. Jeg troer, man maa antage, at enhver Forsikrings endelige Afgjørelse maa henhøre under den samlede Bestyrelse; det skal jeg dog lade staae hen; men naar man siger, at kun i de Tilfælde, for hvilke Lovens ikke indeholder bestemte Forfættelser om eller i hvilke Helbredsangivelseserne ikke ere fuldstændige, skal Afgjørelsen henvises til den samlede Bestyrelse, vil man vistnok bidrage til at bringe en ikke ringe Uklarhed ind i Forholdet og gjøre Instructionen, eller idetmindste give Anvisning til at gjøre Instructionen i høj Grad uhenfigtsmæssig. — Af de andre Ændringsforslag til Bestyrelsesparagrafen skal jeg kun særlig fremhæve det, der gaaer ud paa at tilføie, at, uagtet Medlemmerne skulle udnævnes af Kongen, skal dog Pensionsret fratages dem. Det er en Selvfølge, at jeg bestemt frataaer Vedtagelsen af et saadant Forslag. Det maa her være mig tilladt overfor dem, der synes ved mange Leiligheder at opstille besynderlige finansielle Hensyn, at gjøre opmærksom paa, at der maaffee her skjuler sig et finansielt Hensyn, der vil virke i en Retning, som de ikke tænke sig det. De Poster, hvorom der her er Tale, ere jo saadanne Poster, som idetmindste hidtil have været anseete for at være af den Bestaffenhed, at de meget passende kunde cumuleres med andre Embeder og Bestillinger i Statens Tjeneste. De have været betragtede som Poster, der egentlig ikke skulle være selvstændige Embedsstillinger for Embedsmænd. Det vil vise sig, at det i en lang Række af Aar har været Embedsmænd, der ved Siden af deres Embede have overtaget disse Bestillinger, og det er jo tydeligt, at for de Flestes Vedkommende vil det ogsaa fremtidigt blive saaledes. De 2 Medlemmer, som hverken ere matematikkyndige eller Forretningsfører — thi disse ville jo faae en særlig Befjættigelse — kunne have